

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Kaźmierska
Sędziowie:	SSA Artur Kowalewski (spr.) SSO del. Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r., w S., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko L. J.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Koszalinie z dnia 30 marca 2016r., sygn. I Nc 47/16

postanawia:

oddalić zażalenie

SSA A. Kowalewski SSA W. Kaźmierska SSO del. K. Górski

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 30 marca 2016r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Koszalinie zwrócił pozew wobec nieuiszczenia opłaty w wymaganej wysokości.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące okoliczności i wnioski: w dniu 17 lutego 2016r. (...) we W. złożyła pozew przeciwko L. J. o zapłatę kwoty 110.730,93 złotych. Przewodniczący wskazał, że zgodnie z regulacją prawną zawartą w ustawie z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.; dalej: u.k.s.c.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe, wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu (art. 13 ust. 1 powołanej ustawy). W konsekwencji, według Przewodniczącego, powodowa powinna uiścić opłatę stosunkową od żądania pozwu w kwocie 5.537 złotych. Natomiast profesjonalny pełnomocnik powódki uiścił opłatę sądową tylko w kwocie 1.000 złotych zgodnie z art. 13 ust. 1a u.k.s.c..

W ocenie Przewodniczącego, powództwo o zapłatę wniesione przez powódkę nie jest czynnością bankową, o której mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 roku (tj. Dz.U z 2015r. poz. 128 ze zm.), do której odwołuje się art. 13 ust. 1a u.k.s.c.. Dlatego, w trybie art. 130² § 1 k.p.c. zwrócił pozew jako nienależycie opłacony.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła strona powodowa w całości zarzucając mu naruszenie przepisu art. 13 ust. 1a u.k.s.c., poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i uznanie, że strona powodowa winna uiścić opłatę sądową od pozwu w wysokości wyższej niż 1.000 zł. W oparciu o powyższy zarzut, powódka wniosła o:

1. uchylene zarządzenia o zwrocie pozwu;
2. zasądzenie na rzecz strony powodowej od strony pozwanej zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych;
3. zwrot uiszczony opłaty sądowej od zażalenia.

W uzasadnieniu przedłożonego zażalenia strona powodowa podniosła, że dochodzi roszczenia wynikającego z czynności bankowej jaką jest umowa pożyczki nr (...) z dnia 21 marca 2009r. zawartej z (...) Bank S.A. obecnie (...) Bank (...) S.A. jako wierzycielem pierwotnym ze stroną pozwaną. W ocenie powódki, źródłem dochodzonego przez nią roszczenia jest umowa pożyczki, a zatem czynność bankowa, nie zaś umowa przelewu wierzytelności zawarta z pierwotnym wierzycielem pozwanego. W konsekwencji opłata od pozwu w niniejszej sprawie powinna zostać określona na kwotę 1.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niezbędnym w sprawie było ustalenie, czy roszczenie powódki wynikało z umowy pożyczki jaką bank (...) S.A. obecnie (...) Bank (...) S.A. zawarł z pozwanym, a więc czy dotyczyło czynności bankowej, czy też podstawą dochodzonego w tej sprawie roszczenia była wierzytelność powódki wobec pozwanego powstała na skutek zawarcia umowy przelewu wierzytelności przysługującej dotychczas bankowi. Od tej oceny zależała wysokość opłaty, jaką powód zobowiązany był wnieść tytułem opłaty za pozew.

Podkreślić należy, że w Prawie bankowym ustawodawca nie zdecydował się na sformułowanie definicji pojęcia „czynność bankowa”, jednakże w art. 5 u.p.b. zamieszczony został katalog, co należy rozumieć pod wskazanym pojęciem. Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 u.p.b. udzielanie pożyczek pieniężnych jest jedną z czynności bankowych o ile tę czynność wykonuje bank. To właśnie w tej czynności powódka dopatruje się podstawy dochodzonego roszczenia. Wbrew jednak argumentacji skarżącej, brak jest podstaw do uznania, że podstawą jej roszczenia jest w istocie czynność bankowa w postaci udzielenia pożyczki pieniężnej. Nie ulega wątpliwości, że źródłem roszczenia banku wobec pozwanego była czynność bankowa, a więc czynność dokonana przez L. J. z bankiem w postaci umowy pożyczki pieniężnej, jednakże już roszczenie strony powodowej nie wywodzi się z czynności bankowej, bowiem takiej strona powodowa z pozwanym nie dokonywała. Strona powodowa w istocie wywodzi swoje roszczenie z zawartej w dniu 14 grudnia 2012r. umowy sprzedaży wierzytelności (k. 8 i n.).

Sąd Apelacyjny zauważa przy tym, że konstrukcja art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze u.p.b., tj. „czynnościami bankowymi są również następujące czynności, o ile są one wykonywane przez banki” pozwala na przyjęcie, że wymienione w tym przepisie czynności są czynnościami bankowymi o ile zostały wykonane przez instytucje bankowe. Natomiast zawarcie z bankiem umowy przelewu wierzytelności na podstawie art. 92a u.p.b. nie pozwala na przyjęcie, zgodnie z argumentacją powódki, że podstawą dochodzonego przez nią roszczenia jest również czynność bankowa. Wskazać także należy, że zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 5 u.p.b. nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych ma charakter czynności bankowej z zastrzeżeniem jednak gdy jest wykonywana przez bank. Jeżeli natomiast przedmiotowa czynność nie jest dokonana przez bank, a jedynie przez podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych, to nie ma podstaw do przyjęcia, że dokonanej przez stronę powodową czynności, jak w niniejszej sprawie, również przysługuje miano „czynności bankowej” i tym samym znajduje zastosowanie regulacja z art. 13 ust. 1a u.k.s.c.

Nadto wskazać należy na ratio legis art. 13 ust. 1a u.k.s.c. Nowelizacja, która wprowadziła omawianą normę była konsekwencją uchylenia niektórych przepisów prawa bankowego, które dotyczyły bankowych tytułów egzekucyjnych

(art. 96 – 98). Do czasu wprowadzenia przedmiotowej nowelizacji, banki miały ułatwioną możliwość dochodzenia swoich roszczeń, za pomocą właśnie bankowych tytułów egzekucyjnych i tym samym banki nie były zobligowane do dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej. Po wprowadzeniu nowelizacji w życie, taki obowiązek po stronie banków powstał. Wprowadzając wyjątek od zasady, która została wyrażona w punkcie pierwszym przepisu art. 13 u.k.s.c. w przedmiocie wysokości opłaty stosunkowej przy roszczeniach majątkowych, intencją ustawodawcy było niewątpliwie złagodzenie ciężaru fiskalnego dla banków, które do tej pory były uprzywilejowane w prowadzeniu egzekucji roszczeń im przysługujących. Argumentacja strony powodowej, że celem nowelizacji było polepszenie sytuacji pozwanych, ponieważ w sytuacji pozytywnego rozpatrzenia pozwu będą w mniejszej wysokości obciążeni zwrotem kosztów procesu, jest nieuzasadniona.

Jak trafnie wskazał Przewodniczący, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1a u.k.s.c. tylko w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000 zł. Natomiast opłata od pozwu w tej sprawie, którą nie dochodzono roszczenia wynikającego z czynności bankowej, została prawidłowo wyliczona przez Przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji na kwotę 5.537 zł (110.731 zł x 5%). Nieuiszczenie opłaty stosunkowej jest brakiem fiskalnym, o którym mowa w art. 130 § 1 k.p.c. W sytuacji gdy strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie i wniosła nieopłacone w odpowiedniej wysokości pismo podlegające opłacie stosunkowej, wówczas przewodniczący zwraca pismo bez wzywania o uiszczenie opłaty. Zawodowy pełnomocnik powoda uiszczył jedynie kwotę 1.000 zł, a więc prawidłowo zarządzono zwrot pozwu na podstawie art. 130² § 1 k.p.c.

Mając to na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione, o czym orzeczono sentencji.

SSA A. Kowalewski SSA W. Kaźmierska SSO del. K. Górski